

[Justitsministeren.]

Lovanordning Nr. 240 af 17. Juli 1944 om Forlængelse af visse Forældelsesfrister, Lovanordning Nr. 113 af 16. Marts 1945 om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 140 af 30. Marts 1940 om Forbud mod at bære Uniform m. v. og

Lovanordning Nr. 114 af 16. Marts 1945 om Forlængelse af Gyldigheden af midlertidig Lov Nr. 362 af 19. Juli 1943 om Pligt til at stille Skydevaaben og Motor-køretøjer til Raadighed for Rets-, Politi- og Fængselsvæsenet samt om Tillæg til Lov Nr. 91 af 29. Marts 1924 om Indkvartering.

Som det vil fremgaa af mine Udtalelser, drejer det sig for 3 af de 4 Lovanordningers Vedkommende om Lovanordninger, der er udstedt for at forlænge Gyldigheden af tidligere af Rigsdagen vedtagne Love, Lovanordninger, som er blevet nødvendige ved, at disse Loves Gyldighed udløb. Der er stadig samme Trang til Stede for alle disse Forholds Vedkommende til at opretholde Gyldigheden af Bestemmelserne i Anordningerne, og Lovforslaget gaar blot ud paa at give disse Anordninger Lovskraft.

Med den fjerde Anordning hænger det anderledesammen. Det drejer sig om en Lovanordning, der, om jeg saa maa sige, er udstedt fra ny, altsaa ikke blot er en Forlængelse af en allerede vedtagen Lov. Det er Lovanordning Nr. 240 af 17. Juli 1944 om Forlængelse af visse Forældelsesfrister. Der findes jo i gældende Lov Bestemmelser om, at visse Fordringer forældes, naar de ikke er gjort gældende paa den i Loven foreskrevne Maade inden 5 Aar, henholdsvis 20 Aar. Dengang Forbindelserne mellem Danmark og den øvrige Verden blev afbrudt, blev det fundet nødvendigt at give Hjemmel for, at Forældelsesfristerne ikke udløb, men at Fordringer, som normalt vilde være blevet forældet, fremdeles bevarede Gyldighed, saa at de Personer, der paa Grund af Forholdene var afskaaret fra at gøre deres Fordringer gældende, ikke blev berøvet deres Ret. De samme Forhold, som gjorde Anordningen ønskelig, da den fremkom: at man vilde give Mulighed for at bevare Fordringshavernes Ret, bestaar ogsaa nu, og jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til dette høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Eksemplarer af samtlige fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 430 af 31. Oktober 1942 om midlertidige Forbrugsafgifter m. m., jfr. Lovanordning Nr. 323 af 25. Oktober 1944.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 43; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 47).

Gustav Pedersen: Da vi den 27. Marts 1940 sammen med en Række Afgifter og Skatter gennemførte den Omsætningsafgift, hvoraf Hovedparten ved nærværende Lovforslag bortfalder, skete det af Hensyn til den helt ekstraordinære finansielle Situation, som Staten dengang stod i. Ganske vist havde vi endnu ikke paa det Tidspunkt Besættelsen, men vi var klar over, at Krigen paa forskellig Maade medførte en Række øgede Udgifter, som det var nødvendigt at dække gennem nye Indtægter, hvis man ikke i en saa farlig Situation vilde gaa Laanevejen for at klare Driftsudgifterne.

Der var ikke nogen, der var begejstret for denne Omsætningsafgift, den var nødvendig, men den var i høj Grad upopulær. Det skal imidlertid nu, hvor den for Hovedpartens Vedkommende bortfalder, understreges, at der paa dette Tidspunkt ikke var nogen Mulighed for paa anden Maade at faa Dækning for de Udgifter, man med Sikkerhed vidste vilde komme. En Række af de indirekte Skatter, der kunde give Beløb af den Størrelse, var allerede udnyttet til Bristepunktet; de direkte Skatter var udnyttet saa langt, som det paa dette Tidspunkt var politisk muligt, og derfor maatte man gaa til Afgifter, som man paa Forhaand var sikker paa vilde føles som en tung Byrde for store Dele af Befolkningen. Skatten var heller ikke retfærdig i sin Fordeling. Den ramte ofte tilfældigt, den ramte i hvert Fald den mindre bemidlede Del af Befolkningen særdeles haardt. Der er derfor heller ingen Tvivl om, at dens Bortfald hilses med Glæde af Befolkningen.

Man plejer ganske vist i en Begravelsestale — og det her maa jo blive en